

Geloven wij nog in sprookjes?

Iedereen kent waarschijnlijk wel het verhaal van Peter Pan. In dat verhaal is een scene waarin het feetje Tinkerbell haar lichtje dooft, zij ligt op het punt te sterven. Verteld wordt dat dit komt omdat er niet meer in haar wordt geloofd; dat er feitelijk niet meer in sprookjes wordt geloofd, niet echt! En met dat wij niet meer in sprookjes geloven, dreigt die hele wereld te verdwijnen.

En kijk nu in onze wereld, in onze maatschappij. Geloven wij echt nog in sprookjes, of zijn die alleen om kinderen zoet te houden? En wat zijn sprookjes eigenlijk? En wat hebben zij ons te vertellen? Echt te vertellen?

Sprookjes zijn symbool-verhalen, verhalen die gebaseerd zijn op archetypen. (archetype = oerbeeld, symbolische voorstelling die in het onderbewustzijn van alle mensen aanwezig is. Een archetype is bijvoorbeeld de clown). Sprookjes gaan dus over de mens, over ons leven. Sprookjes kunnen ons dus inzicht geven in onze eigen binnenwereld.

En dit geldt m.i. ook voor de verhalen uit de (oorspronkelijke) Bijbel en andere heilige geschriften.

Maar er is meer. En dan kom ik weer terug op mijn vraag “Geloven wij nog in sprookjes?” In het sprookje van Peter Pan komt Tinkerbell weer tot leven als blijkt dat er toch weer in haar wordt geloofd. Op dat moment komt daarmee de gehele sprookjeswereld weer tot leven. En wat is dat dan, die sprookjeswereld?

Voor mij is die sprookjeswereld de echte wereld, de wereld achter de vorm, achter de gemanifesteerde materiële wereld. Het is de wereld waar alles (nog) mogelijk is. Het is de wereld waar gedachten nog vrij zijn en nog vorm kunnen krijgen. Het is dus feitelijk de wereld van de Schepping.

Oké, leuk en aardig, maar wat kunnen wij daar nu mee?

Wanneer wij weer echt geloven in die wereld, in die werkelijkheid, de werkelijkheid achter de zichtbare, en ons daar echt mee verbinden, dan worden wij weer scheppers van onze eigen wereld. Dan is werkelijk alles mogelijk.

En daarvoor hoeven we alleen maar (weer) te geloven.

Nou ja, alleen maar.....

Het gaat om echt geloven, ofwel weten, vanuit diep in ons, diep vanuit ons hart. Ergens daar diep van binnen weten wij dat die wereld bestaat. Alleen is die zo moeilijk te begrijpen, te bevatten.

Inderdaad grijpen en vatten. Vastpakken dus!

Dat is het nu net. Die wereld kunnen we niet vastpakken, die is immers vormloos. En daarmee lijkt hij dus ook niet echt, niet wezenlijk. Maar dat is hij nu juist wel. Het is de enige wezenlijke wereld. De wereld waar alles uit voorkomt. Het is de wereld van de Bron. De wereld van de Liefde.

En zoals Einstein gezegd zou hebben: “De oerkracht achter alle ons bekende 'tastbare' krachten in de wereld is De Liefde!” Of zoals Dante zei: “De Liefde beweegt de zon en de sterren.”

De Liefde kan bergen verzetten. Nee, de Liefde kan een hele wereld veranderen!

Naar mijn idee willen sprookjes ons weer in wezenlijk contact brengen met deze wereld van de Liefde, met de Bron, met de Schepping, met onszelf als Schepper vanuit Liefde.

En dat kan, maar dan dienen we echt weer in sprookjes te gaan geloven. En dan zal Tinkerbell en vele andere Feeën, Elfen, Engelen en andere Entiteiten weer stralen als nooit te voren!

Dan brengen wij de Hemel op aarde. Dan scheppen wij een nieuwe wereld.

Ik mag dus geloven in mijn eigen sprookje, daar energie (Liefde) aan geven. En mijn sprookje zal werkelijkheid worden. In welke uiteindelijke vorm, dat moet ik afwachten. O ja, loslaten! Want alleen vrije energie, enkel vrije Liefde kan zich manifesteren. Als ik het onmiddellijk in een vorm wil gieten, werkt het niet, want dan is het vanaf het begin al niet meer vrij.

Ik geloof (weer) in sprookjes!

